

SZENT PIO (1887-1968)

olasz kapucinus szerzetes pap

Francesco Forgione egy dél-olasz kisvárosban, Pietrelcinában született. Buzgón vallásos, kisbirtokos szülei hét gyermeke közül ő a negyedik. Már kisgyermekként részt vett a gazdaság körüli munkában, ami késleltette az iskola elkezdését. Egyszerű életet éltek: „*családunkban nehéz lett volna tíz lírát találni, de sohasem hiányzott semmink se.*” Később azt mondta, hogy öt éves korára már tudta, hogy életét Istennek fogja szentelni. A templomban megjelent neki Jézus Szentséges

Szive, odaintette magához és a fejére tette a kezét. Ettől kezdve voltak látomásai, őrangyalát is látta. Nagyon korán fölbredt benne a vágy, hogy szenvedhessen Jézus szeretetéért. Sűrűn vállalt vezeklést, szívesen időzött a templomban, amikor egyedül volt a rózsafüzért imádkozta. Az elemi iskola 3. osztálya után, egy adományokat gyűjtögető szerzetessel való beszélgetés hatására fogalmazódott meg benne, hogy **szerzetes szeretne lenni**. Szülei érdeklődtek Morconéban, hogy fiuk beléphet-e a kapucinus rendbe. Megtudták, hogy ehhez magasabb tanulmányi szintre van szükség. Apja, hogy Ferenc tanulhasson Amerikába ment dolgozni. Így elvégezhette a magániskolát. Mielőtt elhagyta otthonát az Úr látomásban megmutatta neki, hogy egész élete folyamatos és **kemény harc** lesz a sátánnal. 1903. január 6-án belépett a morconei **kapucinus ferences testvérek** noviciátusába, ahol január 22-én felöltötte a habitust és megkapta a **Pio** nevet. Már ekkor elhatározta, hogy a szenvedésben fölajánlja magát az emberiségért. Örömmel viselte a noviciátus kemény fegyelmét. Egy évvel később letette a szegénységi, szüzességi és engedelmisségi **egyszerű szerzetesi fogadalmát**. 1906-ban áthelyezték a campobassoi konventbe, ahol 1907-ben **ünnepélyes fogadalmat** tett. Itt végezte a **gimnáziumot** is. A szigorú élet, az önkéntes vezeklések megrendítették egészségét; hirtelen **megbetegedett**, étvágytalanságra, álmatlanságra, kimerültségre, ájulásra és szörnyű fejfájásra panaszkodott. Ezzel egyidejűleg, **megmagyarázhatatlan jelenségek** kezdődtek: éjjelente szerzetestársai hangokat hallottak a cellájából, néha sikításokat és ordításokat. Imádság alatt Pio testvér eszméletlen volt, mintha ott se volna. Egészsége annyira visszaesett, hogy előljárói egy hegyi kolostorba küldték abban a reményben, hogy a levegőváltás jó hatással lesz rá. Állapota rosszabb lett, ekkor az orvosok azt javasolták, hogy térjen vissza szülőfalujába, de itt sem javult. A montefuscói konventbe küldték, itt kezdte el **teológiát**. 1910-ben a beneventói székesegyházban **szentelték pappá**, augusztus 14-én szülőfaluja templomában mondta első szentmiséjét. Ebben az időben az ördög gyakran és nagyon gorombán támadta. Ő azonban megkapta a fölismerés és a kitartó harc kegyelmét. Egészségi állapota miatt előljárói ismét hazaküldték, és 1916-ig

Pietrelcinában is maradt. Előljárója ugyan többször hívta vissza a konventbe, de valahányszor visszament, rövid idő alatt visszaesett a betegségbe. Végül XV. Benedek pápától 1915. február 25-én engedélyt kapott a tartós kolostoron kívüli életre. Otthon kápláni teendőket, hitoktatást végzett, gyóntatott, ájtatosságokat vezetett. A szentmisét egyre inkább engesztelő áldozatként élte át. Előljárói 1916. július 28-án Gargano hegyei közé, a Kegyelemek Anyja kolostorba, **San Giovanni Rotondoba** küldték. Itt töltötte élete hátralévő részét, több mint 50 évet. Egy levele szerint 1910-től viselte a láthatatlan stigmákat. A **könnyek adományát** is megkapta: sokat siratta a maga és a mások bűneit. Idegen nyelvekre az őrangyala tanította. Átélt a szív megnyitásának (transverberatio) kegyelmét. 1918. szeptember 20-án megjelentek testén **Krisztus látható, vérző sebei: a stigmák**. Az Úr Jézus egyszer azt mondta neki: „50 évig viseled sebeimet, azután hozzám jössz.” Pontosan 50 év múlva halt meg, s halála pillanatában a sebek behegedtek. Az **emberek keresni kezdték**, egyre többen mentek, hogy találkozzanak vele. Több lelki ajándék kezdett megmutatkozni rajta: a lelkekben olvasás képessége, a gyógyítás, bilokáció (egyszerre két helyen való jelenlét), prófétálás, csodák, a térítés ajándéka és a sebeinek illata. Ezzel együtt megkezdődtek a vizsgálatok stigmáinak hitelessége felől. A kiküldött orvosok többsége kételkedett a hitelességükben, de néhányan nyilvánvalóan **természetfölötti jelenségnek** minősítették a sebeket. Egy hivatalos vizsgálatot végző egyházi személy jelentése után a Szent Officium 1923-ban úgy nyilatkozott, hogy a Pioval kapcsolatos dolgokat nem tekinti természetfölöttinek. Ellenségei még a konventből is el akarták távolíttatni, hogy a zarándoklatoknak véget vessenek. A környék lakói azonban fölkészültek arra, hogy mindenáron megvédik őt, s ennek láttán az egyik miniszter személyesen járt közben a vatikáni államtitkárnál, aki elintézte maradását. A Szentszék azonban 1924-ben megtiltotta neki, hogy hívőket fogadjon, gyóntasson, kapcsolatot tartson velük. Évekig remetei elszigeteltségben élt és teljesen egyedül misézett. Végül azonban e rendelkezéseket **XI. Pius pápa** egy újabb vizsgálat után, 1933-ban visszavonta. Ismét nyilvánosan, a hívők részvételével misézett, egy év múlva kezdte újra a gyóntatást. Ezután élete a reggeli szentmise után vég nélküli gyóntatásokból állt. 1954 nyarán a sokaság miatt a templom előtti téren kezdett misézni. Már 1925-ben megnyitott egy 20 ágyas kis kórházat, majd fölvetette egy nagyobb **kórház** építésének a gondolatát a szegény vagyoni helyzetű betegek szenvedésének enyhítésére. 1940-ben indította gyűjtést, az egész világról áradni kezdtek az adományok, olykor több milliós tételekben. Az építkezést 1947-ben kezdték, s a Szegény Enyhítésének Háza 1956. május 5-én áldották meg. 1968. szeptember 20-án ünnepelték stigmatizációjának 50. évfordulóját. Vasárnap, 22-én tolószékben mondta el utolsó szentmiséjét. A végén az áldásra föl akart állni, de összeesett. Éjszaka még egyszer meggyónt, kérte a szent kenetet, s testvérei és a hívők imádsága közben 23-án félháromkor meghalt. A konvent templomának kriptájában temették el, temetésén több mint százezer ember vett részt. Egy bizonyítottan csodás gyógyulás után **II. János Pál pápa**, akinek még fiatal korában megmondta, hogy pápa lesz, 1999. május 2-án **boldoggá**, egy újabb csodás gyógyulás után 2002. június 16-án **szentté avatta**. **Ünnepe:** szeptember 23.